

รัตติกาลเหนือความ คาดหมาย

พันธรัตน์ รัตนพันธ์ นั่งกระวนกระวายอยู่บนรถที่ติดแหง็ก อยู่ในกระแสจราจรอันแน่นขนัด เด็กชายมองไปยังไฟจราจรที่เป็นสีแดงฉานด้วยสายตาร้อนรน สลับกับมองไปยังนาฬิกาข้อมือเป็นพักๆ นึกหงุดหงิดตัวเองที่ร้อนจนไม่ได้หยิบเครื่องไนต์บุ๊กมาด้วย ไม่อย่างนั้นไฟจราจรคงเปลี่ยนเป็นสีเขียวไปนานแล้ว

การโดยสารด้วย ฮ. ออกมาจากพื้นที่เกิดเหตุนั้นมีความรวดเร็วก็จริงอยู่ แต่ด้วยข้อจำกัดหลาย ๆ ด้าน บวกกับความต้องการรักษาความลับขององค์กรไว้ให้ได้มากที่สุด ทำให้ ฮ. ต้องบินอ้อมไปไกลเพื่อส่งเขาลงยังพื้นที่ซึ่งจัดเตรียมไว้ หลังจากนั้นจึงให้หน่วยช่วยเหลือขับรถมาส่งเขาบริเวณบ้าน ผลที่ออกมาทำให้เด็กชายต้องเสียเวลาเดินทางย้อนกลับมายังบ้านของตน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้อยู่ไกลจากโรงเรียน

ลักเท่าไร

เหตุการณ์จับตัวประกันในโรงเรียนคือสาเหตุที่ทำให้การจราจร
แทบเป็นอัมพาต ถนนหลักที่ตัดผ่านหน้าโรงเรียนเพื่อตรงไปยังบริเวณ
บ้านของพันธมิตรถูกปิด ทำให้ต้องอ้อมออกไปใช้เส้นทางอื่น พันธมิตร
กระสับกระส่ายราวกับว่าเบาะที่รองรับร่างของเขาอ่อนระอุจนทำเอา
นั่งไม่ติด

ใบหน้าของเด็กชายเต็มไปด้วยความวิตก เขาคิดถึงผู้เป็นแม่
ที่กำลังห่วงใยกังวลถึงตนเอง

แม่จะรู้สึกยังไงที่เขาไม่กลับบ้านตามเวลาปกติ ซ้ำยังติดต่อก็ไม่ได้
และยังมีเหตุการณ์ร้ายแรง

อย่างการจับตัวประกันเกิดขึ้นที่โรงเรียนของเขาอีก เธอต้องคิด
ว่าเขาตกเป็นหนึ่งในตัวประกันแน่ ๆ เธอจะร้อนรนแค่ไหน? กระวน-
กระวายแค่ไหน?

ภาพใบหน้าที่วิตกกังวลของแม่ปรากฏขึ้นในห้วงความคิด
อันสับสนของพันธมิตรทันที

ทำเอาเด็กชายรู้สึกปวดแปลบขึ้นในใจ เมื่อรู้ตัวว่าตนเป็นสาเหตุ
ที่ทำให้แม่เป็นทุกข์

ในที่สุดไฟจราจรก็เปลี่ยนเป็นสีเขียว พันธมิตรแทบโห่ร้องออก
มาด้วยความดีใจ ขณะที่รถของเขากำลังเคลื่อนไปอย่างช้า ๆ พันธมิตร
จึงเขม็งไปยังไฟจราจร ราวกับพยายามจะสะกดมันไว้ไม่ให้เปลี่ยนสี
ก่อนที่รถของเขาจะพ้นออกมาจากแยก

รถของเด็กชายเคลื่อนออกมาจากแยกได้สำเร็จ พันธมิตรบอก
ให้คนขับใช้ทางลัดเลาะไปตามซอย หลีกหนีแยกใหญ่ที่มีไฟจราจร จน

ในที่สุดปากซอยบ้านของเขาก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

“จอดตรงนี้!”

พันธรัตน์ตะโกนบอกหน่วยช่วยเหลือที่เป็นคนขับ เขากระแทกประตูเปิดออกทั้ง ๆ ที่รถยังจอดไม่สนิทด้วยซ้ำไป เมื่อทำสัมผัสพื้นได้ ร่างผอมก็ออกวิ่งตะบึงพุ่งไปยังทิศทางของบ้านทันที

ถึงแม้ว่าภารกิจจะทำให้ร่างกายอ่อนล้า แต่ช่วงเวลานี้ความกระวนกระวายในใจที่มีมากกว่า สะกดข่มความอ่อนล้าไว้ได้

พันธรัตน์สัมผัสได้ถึงลมราตรีที่พัดปะทะใบหน้าขณะที่ร่างกายพุ่งไปไม่หยุด สภาพแวดล้อมรอบตัวเริ่มคุ้นตาขึ้นตามลำดับ เสียงฝีเท้าของเด็กชายดังสะท้อนไปบนถนนที่ทอดตัวอยู่ในซอย

โคมไฟริมถนนส่องแสงสว่างทำให้เด็กชายเห็นทางข้างหน้าอย่างชัดเจน เขาเห็นบ้านหลาย ๆ หลังในซอยมีแสงไฟส่องสว่างออกมาทางหน้าต่าง ขณะที่รู้สึกได้ว่าลมหายใจของตนเองเริ่มกระชั้นถี่ กล้ามเนื้อบนขาผอม ๆ เกร็งเข็งขึ้นจนเกือบถึงขีดจำกัด

แล้วบ้านหลังที่ติดกับบ้านของพันธรัตน์ก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เด็กชายผ่อนฝีเท้าลงเปลี่ยนเป็นเดินช้า ๆ พันธรัตน์สุดลมหายใจยาว ๆ พยายามปรับอาการหอบหายใจให้กลับคืนสู่สภาพปกติเร็วที่สุด

เด็กชายแนบตัวเข้ากับกำแพงของบ้านข้าง ๆ พลางสาวเท้าเข้าหาบ้านตัวเองด้วยใจระทึก

ถนนในซอยบ้านของพันธรัตน์ตัดเป็นรูปโค้ง ทำให้บ้านที่อยู่ติดกันบังบ้านของพันธรัตน์เอาไว้

แน่นอนว่าถึงแม้จะมองออกมาจากหน้าต่าง ก็ไม่สามารถเห็นเขาได้ในขณะนี้

พันธุรัตน์เดินมาจนสุดรั้วของบ้านข้าง ๆ เด็กชายหยุดฝีเท้าลงพร้อมกับเร่งเร้าความสามารถที่มีอยู่ในสมองคิดหาเหตุผลมาโป้ปดกลบเกลื่อนการหายตัวไปอย่างไร้สาเหตุจนผิดเวลาของเขา ถึงจะรู้สึกผิดที่ต้องโกหกแม่ แต่มันก็เป็นทางเดียวที่เด็กชายจะรักษาความลับของเขาเอาไว้ได้

พันธุรัตน์หลับตา บนสีหน้าปรากฏความยากลำบากในการใช้ความคิด เขาไม่อยากยอมรับ แต่สภาวะที่ผ่านเรื่องอันตรายมากมายซึ่งต้องใช้สมองแก้ปัญหาอย่างหนักได้ไม่นาน ดูเหมือนจะทำให้พันธุรัตน์ในสมองของเขาผิดเคื่องไปชั่วขณะ

เด็กชายยกมือขึ้นตบหน้าผากเบา ๆ เหมือนจะเป็นการเคาะให้ความคิดดี ๆ หลุดออกมา แต่ก็รู้ว่ามันไม่มีประโยชน์ พันธุรัตน์ลืมตาขึ้น เขาตัดสินใจวิเคราะห์เหตุการณ์เบื้องต้น แล้วค่อยแก้ปัญหาทีหลัง

เด็กชายค่อย ๆ โผล่หน้าออกไปจากรั้วที่ซ่อนตัวอยู่ บางทีเขาอาจจะเห็นว่าแม่อยู่ตรงไหนของตัวบ้าน แล้วค่อยคิดหาทางแก้ปัญหาเมื่อสายตาพ้นจากขอบรั้วออกไป ภาพที่เห็นทำให้เขาต้องขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ เหลือบมองไปยังนาฬิกาข้อมืออีกครั้งเวลาที่ค่อนข้างค่าขนาดนี้แม่ต้องกลับมาจากที่ทำงานแล้วแน่นอน แต่บ้านของพันธุรัตน์ยังมีดสนิท ไม่มีแสงไฟลอดออกมาทางหน้าต่างแม้แต่บานเดียว

พันธุรัตน์หดตัวกลับมาพรางคิดวิเคราะห์อย่างรวดเร็ว ในสมองผุดคำตอบบางอย่างขึ้นมา ถ้าหากแม่รู้ว่าโรงเรียนของเขามีเหตุจับตัวประกัน แน่ใจว่ามีโอกาสค่อนข้างสูงที่เธอจะออกจากบ้านไป

เพื่อสอบถามข้อมูลของเขาที่บริเวณโรงเรียนเหมือนกับผู้ปกครองคนอื่น ๆ พันธรัตน์รู้สึกปวดใจขึ้นมาอีกแล้ว เขารับรู้ได้ทันทีว่าแม่จะรู้สึกยังงั้นขณะที่เขาหายไปโดยไม่ได้รับการติดต่อ แต่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ผุดขึ้นบนมุมปากของเด็กชาย นัยน์ตาสาตประกายกระจ่างพร้อมกับแผนการหาเหตุผลเอาตัวรอดที่ปรากฏเป็นขั้นตอนขึ้นมาในสมอง

พันธรัตน์ยังรีรอสังเกตवादตามองไปรอบ ๆ บ้าน พยายามยั่วให้ตนเองมั่นใจ รวากับว่ากลัวแม่จะซ่อนตัวอยู่ตรงไหนสักแห่งบริเวณพุ่มกุหลาบ เด็กชายก้าวออกมาจากรั้วที่ตนเองซ่อนตัวอยู่ ก้มตัวต่ำ ๆ เดินลัดเลาะไปตามพุ่มกุหลาบ ใช้เป็นเครื่องบดบังสายตาของเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงที่อาจจะมองเห็นเขาขณะเข้าบ้าน ก่อนจะเดินตัดผ่านสนามหญ้าข้างบ้าน ตรงไปยังประตูด้วยท่าทางราวกับจะย่องเข้าบ้านคนอื่นไปขโมยของ

พันธรัตน์ยื่นมือจับลูกบิดบนบานประตู เสียงพื้นเพ็องภายในที่ขัดกระทบกันหยุดลูกบิดไม่ให้หมุน บอกเด็กชายว่าบานประตูถูกใส่กุญแจไว้ พันธรัตน์เหลียวมองไปทางขวามือ เป้าสายตาคือกระถางไม้ระย้าที่แขวนไว้บนระแนงไม้ข้างประตู

พันธรัตน์เขย่งเท้า เอื้อมมือล้วงเข้าไปในกระถางไม้ระย้า สิ่งที่เด็กชายหยิบออกมาคือกุญแจบ้าน เป็นสัญญาณที่รู้กันระหว่างแม่กับเด็กชาย หากพันธรัตน์กลับถึงบ้านก่อนเธอ กุญแจจะยังคงถูกซุกซ่อนอยู่ในกระถางไม้ระย้าทุกครั้ง

เด็กชายสอดกุญแจเข้าไปในลูกบิดก่อนจะไขเปิด เสียงลูกบิดประตูคลายตัวดังขึ้นเบา ๆ พันธรัตน์ผลักประตูบ้านออก แทรกตัวเข้าไปเผชิญหน้ากับความมืดภายในห้องโถง เด็กชายเหลียวมองไป

รอบๆ สิ่งเกิดสิ่งของต่างๆ ภายในโถงทางเดินที่มีดสลัว

เด็กชายจำกิจวัตรประจำวันของแม่เมื่อกลับถึงบ้านได้เป็นอย่างดี เขาเดินไปที่กระถางต้นไม้เล็ก ๆ บนตู้วางรองเท้า ในกระถางปลูกดอกไม้สีม่วงอมชมพูที่พันธรัตน์ไม่รู้จักชื่อของมันไว้ดอกหนึ่ง สิ่งแรกที่แม่ทำเมื่อเปิดประตูเข้ามาในบ้าน คือใช้น้ำจากฝักบัวจิ๋วที่วางไว้ด้านข้างกระถางรดดอกไม้ และแต่ละครั้งแม่จะรดน้ำให้ซึมลงไปในดินจนชุ่มพอสมควร เพราะแม่เคยบอกเขาว่ามันเป็นดอกไม้ที่ไม่ชอบแสงและต้องการน้ำมาก หากลืมรดน้ำแค่ไม่กี่ครั้ง อาจจะทำให้มันเหี่ยวเฉาได้ แม่จึงให้ความใส่ใจกับมันมากกว่าปกติ

พันธรัตน์ใช้นิ้วชี้จิ้มสัมผัสลงไปยังดินภายในกระถางดอกไม้ รู้สึกถึงความแห้งของผิวดินได้ทันที เด็กชายเริ่มคาดคำนวณถึงเวลาขณะนี้เป็นเวลาเกือบสามทุ่ม ห่างจากเวลากลับบ้านตามปกติของแม่เกือบสองชั่วโมง แต่ในเนื้อดินไม่มีความชุ่มชื้นแม้แต่นิดเดียว พันธรัตน์รู้ว่าสภาพดินที่ค่อนข้างอู้น้ำที่ใช้ปลูกดอกไม้ คงไม่ทำให้ดินแห้งสนิทแบบนี้ภายในเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง แสดงชัดว่าแม่ยังไม่กลับเข้ามาในบ้าน

พันธรัตน์เริ่มทบทวนความทรงจำอย่างซ้ำ ๆ เขาพบว่าตั้งแต่ตนเองรับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นในโรงเรียนก็เป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง บวกเวลาค่ำ ๆ ที่สื่อต่าง ๆ จะรับรู้เหตุการณ์ร้ายแรงและเผยแพร่ออกไปก็คงไม่เกินสามสิบนาที เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นร้ายแรงและอันตราย สื่อหลายแขนงคงตีข่าวกันครึกโครม พันธรัตน์ประเมินเวลาที่แม่จะรู้ข่าวไว้ว่าคงไม่เกินยี่สิบนาที เมื่อประมวลเวลาทั้งหมดเข้าด้วยกัน ทำให้คาดได้ว่าขณะนั้นแม่ต้องอยู่ในที่ทำงาน

ด้วยนิสัยเมื่อแม่รู้ว่าที่เกิดเหตุเป็นโรงเรียนของเขา แม่คงกระวนกระวายอย่างไม่ต้องสงสัย พันธรัตน์เดาได้ว่าแม่คงไปยังที่เกิดเหตุแน่ ๆ เด็กชายคิดหาเหตุผลที่เหมาะสมยิ่งขึ้นสำหรับข้อแก้ตัวของเขา พลังก้าวยาว ๆ ไปตามทางเดิน ตรงขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้าน หมุนลูกบิดประตูห้องนอนของตนเปิดออก

การที่เขาไม่ได้นำกระเป๋าสตางค์ไปโรงเรียนกลับมาด้วยถือเป็นจุดผิดสังเกต แต่มันก็เป็นจุดที่พันธรัตน์คิดจะใช้มาเป็นข้อแก้ตัว ด้วยเหตุการณ์วิกฤตร้ายแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน หากพันธรัตน์จะอ้างว่าลืมกระเป๋าทิ้งไว้ตอนที่เขารับร้อนหนีออกมา คงไม่ใช่เรื่องแปลก ทำให้รอดพ้นจากการถูกจับเป็นตัวประกัน ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ พันธรัตน์ตั้งใจว่าค่อยคิดหาเหตุผลมากลบเกลื่อนไปตามคำถามของแม่ เรื่องโทรศัพท์มือถือที่ติดต่อกไม่ได้ ก็อ้างไปง่าย ๆ ว่าแบตเตอรี่หมด

การที่แม่ไม่ได้กลับเข้ามาในบ้าน ยิ่งทำให้คำโกหกของพันธรัตน์มีน้ำหนักมากขึ้น แต่พันธรัตน์อ้างว่ากลับมาถึงบ้านตั้งแต่แรก และด้วยความเหนื่อยล้าจากอาการหวัดทำให้เขาหลับสนิทอยู่บนเตียง ตั้งแต่ช่วงเย็นจนถึงค่ำ ที่เหลือก็แค่รอให้แม่มาเจอเขาหลับอยู่บนเตียง หลังจากนั้นก็นับหน้าเหลืองหลายตาว่างปรือ ตอบคำถามกลบเกลื่อนพิรุณไปตามเหตุการณ์

พันธรัตน์ยืมให้กับความคิดเจ้าเล่ห์ของตนเองขณะที่เอนหลังลงบนเตียงนอน ความรู้สึกปลอดภัยทำให้ผ่อนคลาย ปลดปล่อยความเหนื่อยล้าสะสมที่โดนสะกดไว้เข้าครอบครองร่างกาย ขณะรู้สึกว่าจะเลิกตามหั่นกิ่งขึ้นเรื่อย ๆ สมอที่ตราครุฑมานานถูกความง่วงชักจูงให้ทำงานช้าลง จนในที่สุดความมืดมิดก็ท่วมเข้ามาเต็มสติ

ดวงจันทร์บนท้องฟ้าราตรีทอประกายสีเงินอย่างสงบ สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างห้องนอน อาบไล้ใบหน้าที่หลับสนิทด้วยความเหนื่อยล้าของเด็กชาย หลังจากเรื่องอันตรายเป็นที่สามารรถคุกคามถึงชีวิตผ่านพ้นไป ทำให้พันธุรัตน์ปลดดวงความหวาดระแวง ปลอบโยนให้ความมืดอันเงียบสงบกล่อมจนหลับใหล โดยไม่รู้ตัวว่า สายตาหลายคู่ที่มองออกมาจากรถตู้สีขาวที่จอดอยู่ในเงามืดบริเวณริมถนนกำลังจ้องสังเกตความเคลื่อนไหวของเขาอยู่

ฐานใต้ดินขององค์กร

ภายในห้องทดลองของอชิรญา แสงไฟจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ สาดกระทบใบหน้าที่เครียดกังวลของดอกเตอร์สาว ดวงตากลมโตได้ อ่านแต่ละบรรทัดของข้อมูลที่โปรแกรมถอดความหมายวิเคราะห์ คำนวณออกมาด้วยความไม่แน่ใจ เธอออกคำสั่งไปยังโปรแกรมให้คำนวณออกมาในเบื้องลึกอีกครั้งเพื่อโปรแกรมอาจจะคำนวณพลาดด้วยการคำนวณเฉพาะในจุดที่ต้องการข้อมูลเบื้องลึกอย่างละเอียด ๆ อชิรญาพรมนิ้วลงไปบนคีย์บอร์ด ป้อนข้อมูลที่ต้องการวิเคราะห์ ก่อนจะกดปุ่มส่งข้อมูลเข้าใส่กระบวนการคำนวณในเบื้องลึก นัยน์ตาคู่งามทอประกายเครียด จ้องไปยังหน้าจอด้วยใจที่ร้ออย่างจดจ่อ

การคำนวณในเบื้องลึกเฉพาะจุด ใช้เวลาไม่มากเท่ากับการค้นหาความหมายของระบบภาพสามมิติทั้งหมด ในเวลาไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ข้อมูลในเบื้องลึกก็ปรากฏตรงหน้าของเด็กสาว คิ้วเรียวขมวดมุ่นด้วยความกังวล เพราะสิ่งที่ค้นพบกลับแตกต่างจากข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่คาดไว้ ทำให้สิ่งที่พยายามค้นคว้ามาโดยตลอดกลายเป็น

ข้อมูลที่ใช้การไม่ได้

ในที่สุดเธอก็แน่ใจแล้วว่า สิ่งที่โปรแกรมวิเคราะห์ออกมาไม่ได้ผิดพลาด ในขั้นแรกที่ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่า จุดมุ่งหมายหลักของภาพสามมิติคือการทำลายและสร้างความเสียหายเหมือนทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา

เมื่อผู้ที่พบเห็นมันต้องกลายเป็นร่างที่ไร้สติจนหนึ่งเป็นข้อมูลที่ผิด เพราะความต้องการที่แท้จริงของภาพสามมิติไม่ใช่การทำลายอย่างที่คาดไว้ แต่เป็นการ ‘ค้นหา’ เป็นการค้นหาที่ต้องการเลือกและคัดแยกตัวบุคคล

อธิรญาผนวกข้อมูลที่ได้รับมาจากหมออริญญา เกี่ยวกับแสงสี และลักษณะการหมุนวนของภาพสามมิติที่ส่งผลกระทบต่อสมอง ทำให้เธอประเมินได้ว่า มันไม่ได้มีเป้าหมายโดยการลงมือพร้าเพื่อกับทุกคนที่พบมัน

จากการวิเคราะห์เธอพบว่า แสงสีและลักษณะการหมุนวนของภาพจะไม่ส่งผลกระทบต่อสมองของคนที่อยู่ในวัยเกินกว่าสี่สิบปี และยังยืนยันได้จากแบบทดสอบเกี่ยวกับความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่อาจจะปรากฏขึ้น กับการแพร่กระจายตัวของมันที่มักจะเกี่ยวพันกับเกมซึ่งเป็นวงจำกัดของการแพร่กระจายตัวที่เกาะติดกับกลุ่มอายุของผู้ที่จะพบกับมัน เหมือนผู้ที่ปล่อยมันออกมาต้องการคัดแยกในเบื้องต้นให้แพร่กระจายในกลุ่มคนที่อยู่ในวัยเด็กจนไปถึงวัยรุ่นตอนต้น

แบบทดสอบทางคณิตศาสตร์ที่ปรากฏขึ้นมีความยากเกินกว่าความสามารถของบุคคลที่มีอายุไม่เกินสี่สิบปี ถึงแม้จะเป็นบุคคลที่เรียนและค้นคว้าอยู่ในสายการเรียนทางคณิตศาสตร์ก็ตาม เพราะมันเป็นโจทย์คณิตศาสตร์ขั้นสูงที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าศึกษาในระดับ

ปริญญาเอก ทำให้อชิรญาคาดเดาว่า ภาพมรณะต้องการผู้ที่มีความฉลาดเป็นพิเศษในขณะที่ยังมีอายุน้อย เหมือนมันต้องการเด็กอัจฉริยะ

อชิรญาเปิดข้อมูลการค้นคว้าที่บันทึกไว้กลับมาอ่าน เธอพบว่าทุกเป้าหมายที่โดนภาพมรณะเล่นงานมีอายุไม่เกินยี่สิบปี ส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงอายุสิบสามถึงสิบหกปีด้วยซ้ำ และข้อมูลสำคัญก็คือทุกคนมีความฉลาดในระดับอัจฉริยะ

“ในเมื่อทุกรายเป็นบุคคลที่มีสมองอัจฉริยะ ทำไมพวกเขาถึงกลายเป็นร่างไร้สติละ หรือว่าพวกเขามีคุณสมบัติไม่เพียงพอตามที่ไวรัสต้องการ?” เธอเปรยคนเดียว ขณะที่ในดวงตากลมโตปรากฏแววสงสัยไม่เข้าใจขณะที่อ่านวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

หลังจากนั้นคนที่ดอกเตอร์สาวนึกถึงต่อมาก็คือเจ้าของรอยยิ้มเจ้าเล่ห์กวนอารมณ์ ในข้อมูลเท่าที่มีอยู่ เธอจำได้ว่าพันธุรัตน์เองก็โดนไวรัสสมรณะที่มาในรูปลักษณะของแบบสอบถามเล่นงานจนเกือบกลายเป็นเจ้าชายนิทรา แต่หมายเลขเก้าที่ออกคำสั่งให้ไซไฟเฝ้าดูพันธุรัตน์อยู่ในขณะนั้น มาช่วยไว้ได้ทัน

บางที่พันธุรัตน์อาจจะเป็นหนึ่งในเดียวที่พบเห็นภาพมรณะแล้วไม่กลายเป็นเจ้าชายนิทรา

ริมฝีปากบางแน้มสนิทขณะที่ดวงตากลมโตกลอกไปมา อชิรญากำลังนั่งนึกปล่อยให้ข้อมูลที่ได้มาไหลผ่านการกลั่นกรองของสมองอย่างช้าๆ หวังว่าจะเจอเจตนาความต้องการที่แท้จริงจากภาพมรณะ

จุดประสงค์ของไวรัสที่มุ่งเน้นไปยังการค้นหาคำสั่งให้ดอกเตอร์สาวติดใจสงสัย จากระยะเวลาของการแพร่ระบาดที่ผ่านมา ทำให้ผู้ที่

พบมันหลายรายกลายเป็นร่างไร้สติ เมื่อเจาะจงลงไปยังรายละเอียดจากข้อมูลที่รวบรวมมาได้ ทำให้พบว่า ทุกอย่างที่กลายเป็นร่างไร้สติผ่านการทดสอบขั้นต้นของกระบวนการทดสอบในไวรัสทั้งหมด สิ่งที่ทำให้พวกเขากลายเป็นร่างไร้สติคือกระบวนการหมุนวนของภาพและแสงสีที่พบเห็นเป็นอย่างสุดท้าย

อชิรญาเกิดความคิดบางอย่างขึ้นขณะที่ป้อนข้อมูลใส่ในโปรแกรมวิเคราะห์ เธอออกคำสั่งให้โปรแกรมค้นหาอะไรบางอย่างในเบื้องลึก ที่ระดับของการเปล่งแสงและสีของภาพ ข้อมูลที่ปรากฏออกมาสร้างความประหลาดใจให้กับเด็กสาวอีกครั้ง เธอพบว่าในกระบวนการการหมุนวนของภาพจนไปถึงกระบวนการเปล่งแสงและสี ชอนความต้องการเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

เป็นการค้นหาและระบุเอกลักษณ์ทางกายภาพในระดับบุคคล!

ข้อมูลที่ได้มาตอบคำถามที่อชิรญาสงสัยได้ทันที จำนวนของผู้ที่กลายเป็นร่างไร้สติจำนวนไม่น้อย บ่งบอกว่าพวกเขาไม่ผ่านการคัดเลือกตามคุณสมบัติที่ผู้สร้างไวรัสสมรรถนะระบุไว้ พวกเขาจึงถูก ‘คัดออก’ เป็นการคัดออกด้วยแสงสีและการเคลื่อนไหวของระบบภาพที่ส่งผลกระทบต่อสมองอย่างรุนแรง ผลลัพธ์ที่ออกมาคือการหยุดทำงานของสมองตามสัญญาณป้องกันอันตรายจากร่างกายเพื่อหยุดไม่ให้สมองได้รับความเสียหายมากไปกว่าเดิม

อชิรญาคาดคิดไปถึงกรณีที่ไวรัสสมรรถนะค้นพบผู้ที่มันต้องการ หากมันพบผู้ที่ต้องการค้นหาปฏิกิริยาตอบสนองของมันจะเป็นไปในลักษณะไหน และจะเกิดอาการแบบไหนกับผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม?

เธอตัดสินใจตอบคำถามที่สงสัยด้วยการค้นหาต่อ การแตกยอด

ทางความคิดทำให้เธอนึกอะไรบางอย่างออก การแยกแยะและยืนยันเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลทางกายภาพทำได้หลายวิธี ด้วยลายนิ้วมือหรือลักษณะที่บ่งชีกลงไปอย่างการค้นหาดีเอ็นเอ

ด้วยการใช้แสงและการหมุนวนของภาพที่ส่งผลกระทบต่อสมองโดยตรง ทำให้ชิรญาสามารถคาดเดาวิธีการที่ภพภพใช้ในการค้นหาและแยกแยะเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลที่มันต้องการค้นหา การเปล่งแสงที่ส่งผลกระทบต่อสมอง สิ่งแรกที่แสงจะตกกระทบบนก่อนที่จะผ่านเข้าสู่สมองก็คือ ‘ดวงตา’

ด้วยความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับลักษณะทางพันธุกรรม ทำให้ดอกเตอร์สาวคาดเดาได้ถึงการแยกแยะเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลที่ไวรัสมรณะใช้ เธอคิดว่ามันคือการยืนยันลักษณะด้วยม่านตา เพราะม่านตาเป็นอวัยวะแรก ๆ ที่แสงจะตกกระทบบนและมีลักษณะต่างกันไปในแต่ละบุคคล

ชิรญาลงมือไขข้อข้องใจของเธอด้วยการดึงระบบการค้นหาเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลที่อยู่ในไวรัสมรณะออกมาแยกวิเคราะห์ เธอใส่รหัสดึงข้อมูลเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลของบุคลากรในองค์กรออกมาเป็นระเบียบปฏิบัติสำหรับองค์กรที่จะต้องมีการจัดเก็บเอกลักษณ์ของบุคลากรในแต่ละระดับไว้ ตั้งแต่ลายนิ้วมือไปจนถึงหมู่เลือด และรวมถึงเอกลักษณ์ม่านตา ในกรณีของม่านตาเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลในระดับค่อนข้างสูง จึงมีแต่เอเยนซ์ระดับตัวอักษรอัลฟาเบ็ต ระดับหมายเลข และเจ้าหน้าที่เฉพาะพิเศษที่ทำงานอยู่ในส่วนงานต่าง ๆ เท่านั้นที่มีการจัดเก็บข้อมูลม่านตาไว้

ด้วยหน้าที่ที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยด้านพันธุกรรมและดีเอ็นเอ

ทำให้อิทธิพลมีอำนาจในการเข้าถึงคลังข้อมูลเกี่ยวกับเอกลักษณ์ทางกายภาพเฉพาะบุคคลภายในองค์กร

ขณะผนวกข้อมูลเอกลักษณ์ทางกายภาพ ที่ดึงออกมาเข้ากับระบบการค้นหาซึ่งสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นความต้องการที่แท้จริงของไวรัส อิทธิพลแทบไม่รู้ลึกถึงความเป็นไปได้ เธอมีความคิดว่าผู้สร้างไวรัสซึ่งมีอุดมการณ์แปลกประหลาด คงไม่ได้ต้องการค้นหาใครก็ตามที่ทำงานให้องค์กรของเธอแน่

สิ่งที่เธอทำอยู่ก็แค่การทดลองเพื่อค้นหาเจตนาของไวรัสไปตามข้อสันนิษฐานที่ตัวเองตั้งขึ้น แต่ผลลัพธ์ของการค้นหาลับตรงกันข้ามกับความคาดหมาย ขณะที่โปรแกรมค้นหาเอกลักษณ์ทางกายภาพยังทำงานไม่เสร็จสิ้นด้วยซ้ำ ข้อมูลบนหน้าจอกลับแจ้งออกมาว่า มันค้นพบลักษณะของม่านตาตามไวรัสสมรรถนะต้องการ!

เรื่องเหนือความคาดหมายทำให้อาการตะลึงงายขึ้นมาในดวงตากกลมโตของเด็กสาว ขณะที่นิ้วเรียวพรมลงไปในคีย์บอร์ดเพื่อป้อนข้อมูลยืนยันข้อสงสัย ขณะนั้นในสมองของอิทธิพลมีความคิดเดียวว่าโปรแกรมคงจะทำงานผิดพลาด

แต่เรื่องชวนตะลึงก็ปรากฏขึ้นซ้ำอีกครั้ง เพราะโปรแกรมกลับแจ้งออกมาว่า ข้อมูลม่านตาของบุคคลในองค์กรมีลักษณะม่านตาที่ตรงตามความต้องการของไวรัสอย่างแน่นอน

“บ้าแน่!”

เด็กสาวเปรยด้วยอาการตระหนก ในองค์กรของเธอกลับปรากฏบุคคลที่มีลักษณะม่านตาซึ่งตรงตามความต้องการของไวรัส ความไม่มั่นใจและรู้สึกกลัวกับผลลัพธ์ตรงหน้าทำให้อิทธิพลหยุดการค้นหา

เธอดึงข้อมูลของบุคคลที่มีเอกลักษณ์ทางกายภาพของม่านตา ที่ตรงตามความต้องการของไวรัสออกมาดู โดยที่ยังไม่ต้องวิเคราะห์ ถึงเบื้องลึกด้วยซ้ำไป เพียงแค่ชื่อของบุคคล ก็ทำเอาชิรญาสมองหมุน ดวงหน้าขาวเขียวซีดเซียว เต็มไปด้วยความสงสัยและไม่เชื่อ

ขณะที่กระแสความสงสัยแล่นทะลักซัดกระแทกสมองของเด็กสาวจนมึนงง เสียงประตูอัตโนมัติด้านหลังของเธอพลันดังขึ้น ดึงให้สายตาดอกเตอร์สาวละไปจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ มองไปยังทางที่เกิดเสียง ร่างที่ปรากฏตัวอยู่หน้าประตูทำให้ชิรญาแทบรับกับความสงสัยสายรหัสระลอกใหม่ที่พุ่งเข้าใส่ไม่ทัน

“Mr. Z!”

อชิรญาโพล่งออกมาอย่างลืมหืมตา ขณะมองไปยังร่างสูงที่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู ก่อนหน้านั้นเธอรู้ดีว่า Mr. Z โดนชายที่เรียกว่าฟอร์มาลีน เล่นงานในภารกิจครั้งก่อน จนระบบการทำงานของสมองเกิดความเสียหาย ทำให้อยู่ในสภาพไร้สติ อชิรญาสังเกตว่า Mr. Z อยู่ในชุดสูทที่เขาใส่อยู่เป็นประจำ ด้วยสีหน้าท่าทางของชายหนุ่มที่ดูเป็นปกติจนอชิรญาแปลกใจ เพราะเธอเองก็เป็นผู้ที่ให้การรักษาเขาร่วมกับหมายเลขแปด จากข้อมูลขณะทำการรักษาจนถึงการประเมินอาการ ทำให้เธอรู้ว่า สมองของ Mr. Z ได้รับความเสียหายค่อนข้างหนัก อาจจะต้องใช้เวลาพักฟื้นหลายเดือน และโอกาสสำเร็จของการรักษายังขึ้นอยู่ กับสภาพจิตใจของ Mr. Z

“คุณ คุณหายแล้วหรือคะ?”

อชิรญาพูดพลางผุดลุกขึ้น หันหน้าไปหา Mr. Z จงใจใช้แผ่นหลังของตนบังข้อมูลที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ไว้ เธอรู้ว่า

ข้อมูลที่ค้นพบสำคัญและอันตรายเกินกว่าจะให้ผู้อื่นรับรู้ ตอนนี้แม้แต่หมายเลขเก้าซึ่งเป็นหัวหน้าของเธอโดยตรง อชิรญาก็ต้องตัดสินใจอย่างหนักด้วยซ้ำว่าจะให้เขารับรู้ข้อมูลที่เธอค้นพบหรือไม่

Mr. Z ที่หน้าประตูห้องทดลองยีนนิ่ง บนใบหน้าของชายหนุ่มเรียบเฉย ถึงแม้ตามปกติเขาจะเป็นคนที่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้า แต่สีหน้าของ Mr. Z เบื้องหน้าเธอขณะนี้ ให้ความรู้สึกเย็นยะเยือกอย่างแปลกประหลาด ดวงตาสีเขียวราวผลึกมรกตของเขา สะท้อนความเย็นชาจ้องเขม็งไปที่ดอกเตอร์สาว เหมือนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

Mr. Z กวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องก่อนจะมาหยุดอยู่ที่ใบหน้าของอชิรญา โดยไม่ได้ตอบคำถามเธอ บนริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มเย็นแต่ดูผิดแผกพิสดาร พร้อมกับสืบลำตัวเข้ามาในห้อง

“เดี๋ยวค่ะ ! ตอนนี้ฉันทำการทดลองอยู่ ขอโทษจริง ๆ ที่ไม่สะดวกให้คุณเข้ามา” ดอกเตอร์สาวร้องห้าม แน่نونว่าเรื่องไม่สะดวกเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ต้องการให้ใครรับรู้ก็คือข้อมูลบนจอคอมพิวเตอร์ด้านหลังเธอ

บนใบหน้าของเอเจนต์หนุ่มยังประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ไม่มีทีท่าจะหยุดฝีเท้า เขาก้าวฟันประตูเข้ามาในห้อง อชิรญาไม่กล้าเคลื่อนที่ไปจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ จึงได้แต่ยืนอยู่ที่เดิม ในระยะประชิด เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกคุกคามจากการกระทำของ Mr. Z

“คุณกำลังทำให้ฉันลำบากใจนะคะ ตอนนี้ฉันกำลังยุ่งกับการค้นคว้า ไม่ต้องการให้ใครเข้ามาระหว่างการทำงาน” อชิรญาบอกเสียงกร้าว สาดสายตาแข็งขึ้นไปยัง Mr. Z สิ่งที่ยังไม่รู้มาทำให้เธอไม่ไวใจใคร

ทั้งนั้น

ปฏิกิริยาตอบกลับจากอีกฝ่ายคือสายตาที่ทำให้เธอจ้องหน้าใจของเด็กสาวสั้นกระตู่ ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องเขม็งไปยังอชิรญา เธอรู้สึกว่าจะมีความเย็นราวคมมีดเสียดผิวกาย ทำเธอร่างบางสั้นสะท้านทันที ในวินาทีนั้นอชิรญาไม่เข้าใจในการกระทำของชายตรงหน้า แต่รู้สึกได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกกลัวชายคนนั้น

“หมายเลขเก้าทราบเรื่องที่คุณพี่นริยงค์คะ เขาเป็นห่วงคุณมากนะ” อชิรญาหันเหหัวเรื่อง ถามด้วยความต้องการแสดงเจตนาเป็นห่วง โดยอ้างชื่อของหมายเลขเก้า หวังว่า Mr. Z จะมีปฏิกิริยาตอบรับที่ดีขึ้น

ไม่มีคำตอบกลับมาจากร่างสูงที่ยืนอยู่เบื้องหน้า เขาตอบคำถามเธอด้วยรอยยิ้มเย็นที่ไม่สามารถคาดเดาความหมายได้

ชายหนุ่มยังสืบเท้าเข้าประชิดเด็กสาว ด้วยความกลัวที่ไม่รู้เหตุผล อชิรญาถูกคุกคามจนถอยหลัง ร่างของเด็กสาวกระแทกเข้ากับจอมอนิเตอร์ที่ปรากฏข้อมูลซึ่งเธอต้องการปกปิด มือทั้งคู่ของเธอกระทบลงไปบนคีย์บอร์ดที่ตั้งไว้ด้านหลัง

ขณะที่ Mr. Z กำลังประชิดตัวดอกเตอร์สาวเข้าไปทุกขณะ เสียงซู่คำรามพลันดังขึ้น วินเซนดที่นอนอยู่ในตะกร้ามุมห้องกระโดดออกมาขวางระหว่างอชิรญา กับ Mr. Z แมวหนุ่มย่อตัวลงต่ำ ซู่คำรามดุร้าย กางเล็บแหลม ด้วยความต้องการปกป้องผู้เป็นนายตามสัญชาตญาณของสัตว์

นัยน์ตาสีเขียวเหลือบมองไปยังสัตว์เล็ก ๆ ที่พยายามข่มขู่ตนเอง อาการเหยียดหยามปรากฏบนใบหน้าเรียบสงบ ก่อนที่เขาจะทำในสิ่งที่

อชิรญาไม่คาดคิด

Mr. Z ตวัดเท้าเตะใส่แมวหนุ่ม ด้วยกำลังของเขา ร่างสัตว์ขนาดเล็กถูกตีกระเด็นปลิวปะทะเข้ากับกำแพงส่งเสียงกรีดร้องเล็กแหลม สิ้นสติกองอยู่กับพื้น

“คุณทำบ้าอะไร!” อชิรญากรีดร้อง ถลึงตาจ้องไปยัง Mr. Z ด้วยความเกรี้ยวกราด ความโกรธประดังขึ้นพร้อมกับความหวั่นกังวล ในอาการของสัตว์เลี้ยง ขณะที่เธอกำลังจะวิ่งเข้าไปหาร่างที่สิ้นสติของวินเซนต์ ร่างบางกลับถูกฉุดกระชากไว้

อชิรญาหันหน้ามาเผชิญกับดวงตาสีเขียวที่สาดประกายอำมหิต ความตื่นตระหนกฉายขึ้นในดวงตาคู่งาม ก่อนที่อาการจุกกระอักจะประดังเข้าใส่กระแสประสาท ความจุกกระอักที่มาจากกำปั้นของ Mr. Z ขณะกระแทกเข้าใส่ร่างของเด็กสาวจนงอแง อชิรญาไม่มีโอกาสเปล่งเสียงร้องด้วยซ้ำ ดวงหน้าขาวเปื้อนบิดด้วยความเจ็บปวด มีเพียงเสียงอึกอักในลำคอขณะที่สติโดนสะบัดขาด ตลอดทั้งร่างของเธอฟูบคว่ำลงกับพื้น

ดวงตาสีเขียวของเอเยนต์หนุ่มสาดประกายคล้ายโคกเค็ร่า ขณะมองไปยังร่างที่ไร้สติของเด็กสาว ก่อนที่จะเบนไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ Mr. Z พรหมนิ้วลงไปบนคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว ออกคำสั่ง จัดเก็บข้อมูลทั้งหมดบันทึกลงในแผ่นข้อมูล ชายหนุ่มเก็บแผ่นข้อมูลที่บันทึกมาใส่กระเป๋าสีเสื้อ ก่อนจะเปิดฝาเหล็กด้านข้างเครื่อง CPU ออก

เขาไล่สายตาไปตามอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นส่วนประกอบภายในเครื่อง จนมาหยุดอยู่ที่ฮาร์ดดิสก์ มือขวาของชายหนุ่มล้วงเข้าไปในเครื่อง CPU พร้อมกับดึงกระชากฮาร์ดดิสก์ที่เป็นแหล่งเก็บ

ข้อมูลทั้งหมดออกมา ชุกเก็บไว้ได้เสียสูท

เขาหันกลับมามองร่างไร้สติของอชิรญา จุดคว่ำร่างของเธอขึ้นมาอย่างไม่ไยดี พลังกวาดตามองไปมารอบห้องด้วยความต้องการค้นหาอะไรบางอย่าง ก่อนที่สายตาคะพริบลงที่ถุงใส่ขยะสีดำใบหนึ่ง

ดวงจันทร์ยังทอแสงสีเงินอาบไล้ใบหน้าของพันธรัตน์ที่ กำลังหลับสนิท ขณะที่ความสงบโอบล้อมเด็กชาย ทันใดนั้นใบหน้าของเขาพลันปิดกระตุกเหมือนรับรู้ถึงอะไรบางอย่างที่สร้างคามไม่สบายใจเครียดกังวล คือของพันธรัตน์ขมวดเกร็งพร้อมกับสภาวะหายใจที่ถี่เร็วจนเหนื่อยหอบ อาการประหลาดทำให้เด็กชายสะดุ้งตื่น พันธรัตน์ลุกขึ้นนั่งบนเตียงด้วยความกังวล

เด็กชายลูบมือไปบนใบหน้า สัมผัสได้ถึงเม็ดเหงื่อเย็น ๆ ที่ผุดออกมาตามไรผมและหน้าผาก เขาถอนหายใจหนัก คิดกระหวัดถึงความฝันที่น่าจดจำ เป็นความฝันเกี่ยวกับดอกเตอร์สาวคู่กัดของเขา ในความฝันบรรยากาศโดยรอบมีตะมุ้มวังเวง เขาเห็นอชิรญายืนอยู่ริมหน้าต่างสูงในลักษณะหมิ่นเหม่เลื้อยเกาะราวสีขาวยที่เธอมักสวมประจำพักกระพือด้วยสายลมกระโชกที่พุ่งขึ้นมาจากหุบเหว

เขาจำได้ดีว่าตนเองกำลังวิ่งไปหาเธอ ขณะที่ปากตะโกนห้ามไม่ให้ทำอะไรบ้า ๆ แต่อชิรญากลับสืบเท้าเข้าไปใกล้ขอบหน้าต่างไปอย่างเลื่อนลอย เหมือนไม่ได้ยินเสียงของเขา ในความฝันพันธรัตน์เฝ้าเจตนาจากการกระทำของเธอได้ว่า คิดจะกระโดดลงไป ก่อนที่พันธรัตน์จะเข้าถึงตัวเธอ ขณะอยู่ห่างจากร่างของเด็กสาวแค่เอื้อมมือคว้า

เธอเหลียวหน้ากลับมาองเขา ดวงหน้าขาวปรากฏรอยยิ้ม

อย่างหดหู่ เป็นรอยยิ้มโศกอันหดหู่ที่ราวจะกล่าวออกมาเป็นคำบอกเล่า นัยน์ตากลมโตปรากฏประกายน้ำตาบาง ๆ ก่อนที่ร่างจะล้มคว่ำลงช้า ๆ ดิ่งสู่หุบเหว ในที่สุดพันธรัตน์ก็เข้ามาประชิดตัวเธอ แต่ก็เข้าไปมือของเด็กชายที่พยายามเอื้อมคว้าสัมผัสได้เพียงความนุ่มนวลจากปอยผมดำสลัดที่สยายพัด ก่อนที่ร่างของอิริยาจะดิ่งลงสู่เหวต่อหน้าเขา

ในความฝัน พันธรัตน์รู้สึกหัวใจของเขาดีดวูบลงไปตามร่างของเธอ เขาก็มหันามองลงไปจากหน้าผา กลับพบแต่ความมืดมิดที่กลืนกินร่างของเธอไปแล้ว

“ฝันอะไรบ้า ๆ อย่างยัยนั่นเนี่ยนะจะฆ่าตัวตาย สงสัยจะเหนื่อยจนเพื่อเจอนะเนี่ยเรา”

พันธรัตน์เปรยคนเดียวกับความมืดที่รายล้อมอยู่ พยายามปลุกปลอบความรู้สึกตัวเองให้ดีขึ้น ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นความฝัน แต่มันก็น่ากลัวและชัดเจนจนเขาเป็นกังวล ความไม่สบายใจที่ยังตกค้างอยู่ในความรู้สึกทำให้เด็กชายสะบัดหัวแรง ๆ ด้วยเจตนาต้องการไล่มันออกไปจากสมอง เขาถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนที่จะดึงตัวเองให้กลับออกมาสู่โลกความเป็นจริง

พันธรัตน์มองไปยังนาฬิกาแขวนผนัง ขณะเพ่งตามองฝ่าความมืด เด็กชายพบว่าตอนนี้เป็นเวลาตีหนึ่งกว่า ๆ เวลาที่ล่วงเลยไปจนตึกทำให้พันธรัตน์อุกคิดถึงแม่ขึ้นมา เวลาตึกขนาดนี้แม่ต้องกลับมาแล้ว บางทีเธออาจจะมาพบเขาหลับนอนอยู่จึงไม่ได้ปลุก

พันธรัตน์ลุกขึ้นจากเตียงเดินตรงไปยังประตูห้อง จดหมายที่ติดไว้ใต้อันคือห้องของแม่ ด้วยความคาดหวังที่ค่อนข้างมั่นใจ ว่าเมื่อเปิด

ประตูห้องเข้าไป เขาต้องพบแม่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียง

พันธรัตน์ออกมาจากห้อง เดินไปตามโถงทางเดินที่มีดสนิทบน
ชั้นสอง หยุดผีเท้าลงที่ประตูห้องของแม่ ขณะเอื้อมมือไปยังลูกบิด
บนบานประตู เสียงกระทบกันของวัตถุบางอย่างดังแทรกผ่านความ
เงียบที่รายล้อมกระทบโสตสัมผัสของเด็กชาย

พันธรัตน์ชะงักมือที่จับอยู่บนลูกบิด ความสงสัยทำให้เด็กชาย
มองไปยังทิศทางที่เกิดเสียง ในความเงียบที่ได้ยินแม้กระทั่งเสียง
ลมหายใจของตนเอง เสียงประหลาดที่ได้ยินจึงชัดเจน จนเด็กชาย
ไม่สามารถเกิดความคิดปฏิเสธได้ว่าเขาหูผาด

เสียงประหลาดจุดประกายความสงสัย ทำให้พันธรัตน์ปล่อย
มือจากลูกบิดประตู ตั้งสมาธิรับฟังเสียงที่แทรกผ่านมาตามความมืด
สัญชาตญาณกระซิบบอกว่า เสียงที่เกิดขึ้นอาจจะไม่ได้มาจากความ
บังเอิญ หากเป็นก่อนหน้านี้ที่เขาจะถูกหลอหลอมด้วยเหตุการณ์วิกฤต
อันตรายเป็นชีวิตจากภารกิจหลาย ๆ ครั้ง พันธรัตน์คงยืนยันความสงสัย
ของตนเองด้วยเหตุผลง่าย ๆ ว่า เป็นลมพัดใบไม้ไหว

นัยน์ตาเด็กชายสาดประกายคมกริบขณะเฝ้ารอฟัง กระทั่งลม
หายใจที่ผ่อนออกมาจากปลายจมูกของเขาเองก็แผ่วเบาลง ไม่ถึงนาที
ประสาทสัมผัสของพันธรัตน์ถูกตอบสนองด้วยสิ่งที่เขาเฝ้ารอ เสียง
ประหลาดดังขึ้นในความมืดอีกครั้ง

เด็กชายเหลียวมองไปยังทิศทางที่เกิดเสียงทันที ด้วยความคุ้น
เคยกับสภาพของตัวบ้าน ทำให้สามารถคาดเดาจุดที่มีเสียงดังขึ้น
พร้อมกับวาดภาพบริเวณนั้นขึ้นในสมอง เสียงที่พันธรัตน์ได้ยินดังมา
จากห้องครัวซึ่งอยู่บริเวณส่วนหลังของบ้าน จุดที่เสียงดังขึ้นทำให้

พันธรัตน์เพิ่มความมั่นใจว่า มันคงไม่ใช่เสียงที่เกิดขึ้นโดยองค์ประกอบธรรมดา

เพราะห้องครัวมีประตูที่เป็นทางออกสู่สวนหลังบ้าน และตรงกับพุ่มกุหลาบของแม่ที่ปลูกไว้เต็มสวนแคบ ๆ เมื่อมีม่านความมืดช่วยปิดบังบวกกับความสูงและหนาทึบของพุ่มกุหลาบ ก็เพียงพอที่จะทำให้ลอบเร้นเข้ามาถึงประตูโดยที่ไม่มีใครเห็น

พันธรัตน์เคลื่อนตัวออกจากหน้าประตูห้องแม่ เดินไปตามโถงทางเดินบนชั้นสองด้วยท่วงท่าที่คิดว่าจะทำให้เกิดเสียงน้อยที่สุด ขณะยืนอยู่บริเวณหัวบันได เสียงที่สร้างความสงสัยก็ดังขึ้นอีกครั้ง ความเข้มของเสียงและทิศทางที่ดังขึ้นยืนยันกับพันธรัตน์ว่ามันดังมาจากประตูหลังบริเวณห้องครัว

พันธรัตน์เริ่มแยกแยะลักษณะของเสียงได้ชัดเจนขึ้น นัยน์ตาเด็กชายหดวับลงพร้อมกับสมาธิที่พุ่งตรงไปยังจุดที่เกิดเสียง เขาพบว่ามันเป็นเสียงกลไกลูกโป่งของโลหะที่ดังกระทบกัน ในเมื่อมันดังมาจากบริเวณห้องครัวด้านหลัง แสดงว่ามีผู้บุกรุกพยายามไขสະເຂດະກູນແຈประตูด้านหลังเข้ามา ไม่ต้องคิดมากให้เปลืองสมอง พันธรัตน์ก็รู้ได้ว่าผู้ทำตัวเป็นมนุษย์ปริศนาไม่ได้พกพาเจตนาดีมาด้วยแน่ ๆ

เสียงที่แทรกมาตามความมืดอีกครั้งทำเอาพันธรัตน์สะดุ้ง มันเป็นเสียงกลไกภายในลูกบิดประตูที่คลายตัวออก ในที่สุดผู้บุกรุกก็ประสบความสำเร็จในเจตนาขั้นแรกของมัน เสียงบานพับประตูหลังบ้านครางพืด ๆ ตามมาพร้อมกับความรู้สึกคุกคามที่พันธรัตน์สัมผัสได้ชัดเจน

พันธรัตน์มองฝ่าความมืดไปยังทิศทางที่เกิดเสียง ขณะที่
 นัยน์ตาทอประกายวิตก เด็กชายสงบความแตกตื่น พร้อมกับแผนการ
 รับมือเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในสมอง

เจตนาของการบุกกรุกยามวิกาลที่ไม่แนชัดคือจุดอันตรายที่สุด
 ของเหตุการณ์ ในสมองของเด็กชายเกิดข้อสันนิษฐานมากมายพุ่ง
 กระจายขึ้น เขาคิดว่าบางทีอาจจะเป็นพวกขโมยย่องเบาธรรมดา แต่
 หากไม่ใช่ขโมย ไม่ว่าผู้มาจะเป็นใคร เป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ต้อง
 เดาก็คือ ตัวเขาเอง!

พันธรัตน์ขยับเข้าใกล้บันได ได้ยินเสียงฝีเท้าที่ดังแผ่วขึ้นอย่าง
 ระมัดระวัง จากห้องครัวชั้นล่างจนมาถึงจุดที่พันธรัตน์กำลังยืนอยู่บน
 ชั้นสอง สามารถคำนวณจากความเคยชินของเด็กชายได้คร่าว ๆ ว่า
 ไม่มากกว่ายี่สิบเมตร ความรู้สึกอันตรายเกิดขึ้นพร้อมกับระยะห่าง
 ระหว่างผู้บุกรุกที่น้อยจนไม่เผื่อเวลาให้คิดหาแผนการรับมือได้อย่าง
 รอบคอบ

ในความมืดที่เป็นกรอบจำกัดสำคัญ ทำให้ไม่สามารถระบุ
 ลักษณะและจำนวนของผู้บุกรุกได้ พันธรัตน์ไม่มีความคิดเสี่ยงเข้าใกล้
 อันตรายแน่ เด็กชายล้วงเครื่องควบคุมดาวเทียมออกมาจากกระเป๋า
 กางเกง ความรีบร้อนทำให้เด็กชายไม่ได้เอามันออกมาเก็บ

หน้าจอเครื่องควบคุมส่งแสงสว่างขึ้นในความมืด ขณะที่นิ้ว
 ของพันธรัตน์ถ่ายทอดความคิดเป็นการกระทำ เขาออกคำสั่งให้
 ดาวเทียมจับภาพมายังบ้านของเขา มันคำนวณตัวเลขพิกัดที่บ่อน
 ลงไป เครื่องควบคุมส่งเสียงครางเบา ๆ ตอบรับคำสั่ง และดึงภาพ
 ด้านบนของบริเวณบ้านของเด็กชายขึ้นมาบนหน้าจอในอีกไม่กี่วินาที

ให้หลัง

พันธรัตน์ออกคำสั่งต่ออย่างรวดเร็ว ให้ดาวเทียมจับภาพทะลวงเข้ามาในบริเวณห้องครัวของตัวบ้าน ความสามารถจับภาพในความมืดของดาวเทียมถูกนำมาใช้ ทันใดนั้น ภาพความมืดเมื่อครู่บนหน้าจอปรากฏชัดขึ้นพร้อมความตื่นตระหนกของพันธรัตน์

ดวงตาที่เครียดวิตกของพันธรัตน์มองไปยังภาพตรงหน้า ดาวเทียมกำลังถ่ายทอดภาพของร่างในชุดดำสามคน พันธรัตน์ตัดประเด็นความคิดว่าพวกมันเป็นขโมยธรรมดาทั้งไปทันที เพราะอาวุธในมือของพวกมันคงไม่มีพวกย่องเบาที่ไหนพกปืนกลประสิทธิภาพสูงสามกระบอกแน่ และการเคลื่อนไหวที่แสดงเจตนาลอบเร้นอย่างเป็นระบบของพวกมัน แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของการฝึกฝน

พวกมันยังหยุดอยู่ในห้องครัวของบ้าน ขณะที่คนนำหน้าโผล่ชะโงกออกไปสำรวจความเรียบร้อยภายนอกประตูห้องครัวอย่างระวัง ก่อนจะแสดงสัญญาณมือให้คนที่รออยู่ด้านหลังตามมา ภาพที่เห็นทำให้พันธรัตน์ใจหายวาบ เพราะพวกมันกำลังจะประชิดตัวของเด็กชายเข้ามาทุกขณะ

ความคิดเรื่องเจตนาของผู้บุกรุกถูกตัดทิ้งไป ปัญหาเฉพาะหน้าคือหาทางเอาตัวรอด !

พันธรัตน์รู้ดีว่าลำพังเขาคงไม่มีปัญญารับมือกับพวกมันได้แน่ ทางรอดคือการขอความช่วยเหลือ เด็กชายเดินตรงไปยังหน้าต่างริมระเบียงบนชั้นสอง เมื่อชะโงกหน้าออกไป ถึงกับต้องสทกด้วยความหวุดหวิด

เขาไม่พบคนขององค์กรที่หมายเลขเก้าจัดเตรียมไว้ ทำให้เพ็ง

นึกขึ้นได้ว่า สถานการณ์ที่สงบลงทำให้หมายเลขเก้าลดความคึกกัน
ที่เฝ้าระวังอยู่ตามจุดต่าง ๆ เหมือนเมื่อก่อน เปลี่ยนเป็นตรวจความ
เรียบร้อยเป็นครั้งคราว วิธีรอดทางเดียวคือขอความช่วยเหลือ แต่
ปัญหาคือเด็กชายจะรอดปลอดภัยอยู่จนความช่วยเหลือมาถึงหรือไม่

พันธุรัตน์มองไปยังเครื่องควบคุมดาวเทียม ภาพในหน้าจอ
ทำเอาพันธุรัตน์เครียดกว่าเดิม ตอนนี้นักบินกำลังเคลื่อนตัวผ่านห้อง
รับแขก นั่นหมายความว่าตำแหน่งของพวกมันอยู่ใต้เท้าพันธุรัตน์ที่
กำลังยืนอยู่บนชั้นสอง ระยะอันตรายที่หอดกระชั้นทำเอาเด็กชายเย็น
วาบไปทั่วแผ่นหลัง

เขาล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา กดเบอร์พิเศษที่ต่อสายตรงถึง
หมายเลขเก้า ขณะเสียงสัญญาณยาวดังมาตามสายโทรศัพท์บอกว่า
อยู่ในระหว่างการติดต่อ เสียงฝีเท้าที่ไม่ทราบเจตนา ก็ดังขึ้นที่ชาน
บันไดชั้นล่าง

ลมหายใจของเด็กชายชะงักไปชั่วขณะด้วยความตกใจ เขาถอย
ห่างจากบันไดออกมาอย่างช้า ๆ ด้วยการเคลื่อนไหวที่คิดว่าเบาที่สุด
เท่าที่ทำได้ พันธุรัตน์เหลียวหน้าไปมาในความมืดอย่างร้อนรน พยายาม
คิดหาที่หลบซ่อนเพื่อถ่วงเวลารอการช่วยเหลือ

บ้านขนาดสามห้องนอนสองห้องน้ำของพันธุรัตน์แคบเกินกว่า
จะหาที่หลบซ่อนอย่างมิดชิด ขณะพยายามค้นสมองคิดหามุมอับ
สำหรับหลบซ่อนอย่างยากลำบาก ความรู้สึกกังวลถึงแม้กระทั่งเข้ามา
ในความคิดอย่างเด่นชัด

พันธุรัตน์มองไปยังประตูห้องของแม่ พร้อมกับจินตนาการถึง
เรื่องราวหากมันเข้ามาพบเธอในห้องขณะที่หลับสนิท นาฬิกาพันธุรัตน์

ไม่คิดถึงเรื่องการปกปิดความลับหรืออะไรทั้งนั้น เขาต้องปลูกแม่ให้
รู้ตัวก่อน ส่วนคำอธิบายเหตุผลเป็นเรื่องที่เขาไว้คิดทีหลัง ตอนนั้นความ
ปลอดภัยคือประเด็นหลัก

พันธรัตน์สืบเท้าเข้าไปใกล้ห้องของแม่อย่างแผ่วเบา พร้อมกับบรอ
สัญญาณการติดต่อจากโทรศัพท์ที่แนบอยู่กับหูอย่างกระวนกระวาย
เสียงสัญญาณที่ตั้งมาตามสายยังเป็นสัญญาณยาว หมายเลขเก้ายังไม่
รับโทรศัพท์ จนพันธรัตน์ได้แต่แค้นเสียงฮึดฮัดอยู่ในลำคอ

พันธรัตน์เอื้อมมือจับลูกบิดบนบานประตูห้องแม่ หมุนข้อมือ
อย่างช้า ๆ เขาพบว่าประตูห้องของแม่ไม่ได้ล็อกจนไวซึ่งเป็นเรื่องปกติ
จากเหตุการณ์เมื่อหลายปีที่แล้ว ทุกครั้งที่พันธรัตน์ฝันร้ายหรือเกิด
ความกระวนกระวายไม่สบายใจกลางดึก สิ่งที่เขาต้องการคือคำปลอบ
โยนอันอบอุ่นจากเธอ

เด็กชายจะได้เข้ามาในห้องได้ทันที พร้อมกับทิ้งร่างผอม ๆ ลง
บนเตียงนอนซุกอยู่ข้าง ๆ เธอ

สำหรับผู้หญิงมองโลกในแง่ดีอย่างวิลาวรรณ การลงกลอน
ประตูปอย่างแน่นหนาคงไม่ได้อยู่ในความคิดมาตั้งแต่แรก ภาพลักษณ์
ของแม่ที่พันธรัตน์เห็นมาตลอดชีวิต คือภาพของผู้หญิงที่มีความคิด
แง่ลบในการดำเนินชีวิตน้อยมาก แม้มักจะสอนพันธรัตน์เสมอว่า
การหยิบนัยความจริงใจและทำดีกับคนอื่นก่อน คือวิธีกันอันตรายให้
ห่างจากตัวมากที่สุด เพราะคงไม่มีใครอยากทำสิ่งไม่ดีกับคนที่ไม่มีเมตริ
กับตนเอง

พันธรัตน์อยากจะยอมรับความคิดของแม่ แต่ประสบการณ์
อันตรายหลายอย่างลับเลาเขาให้เข้าใจอะไรมากขึ้น ว่าความคิดของ

แม่คงใช้ไม่ได้กับทุกคน

ขณะที่เด็กชายกำลังจะผลักประตูห้องแม่เข้าไป เสียงอะไรบางอย่างกระทบพื้นไม้บนโถงทางเดินด้านหลังพลันดังขึ้น เป็นเสียงกระทบที่ฟังออกได้ทันทีว่าเป็นเสียงผีเท้า เป็นเสียงผีเท้าที่แสดงถึงตำแหน่งของผู้คุกคามที่เข้ามาในระยะประชิดโดยที่เด็กชายไม่รู้ตัว!

พันธุรัตน์ชะงักการเคลื่อนไหว พร้อมกับความรู้สึกอันตรายที่แผ่มาจากด้านหลัง เด็กชายปล่อยมือจากลูกบิดประตู ถ้าเขาเป็นเป้าหมายที่มันต้องการ ย่อมหมายความว่าหากดิ่งดันเข้าไปในห้อง ผลที่ได้คือเขาจะกลายเป็นตัวชกนำอันตรายเข้าไปหาแม่เสียเอง

ความรู้สึกถูกรุกไล่เข้าไปใส่มุมอับทำให้พันธุรัตน์อึดอัด แต่ไม่มีเสียงผีเท้าดังขึ้นอีก สัมผัสที่ได้รับต่อมาร้ายกาจอันตรายกว่านั้น เด็กชายรู้สึกได้ถึงสัมผัสของโลหะเย็นวาบที่กำลังแนบอยู่กับลำคอของเขา ขณะที่โทรศัพท์มือถือถูกกระชากออกไปจากมือ

พันธุรัตน์รีบตั้งสติที่เกือบแตกกระเจิง ความสนใจของเด็กชายมุ่งไปยังเครื่องควบคุมดาวเทียมในมือขวาก่อนที่จะคิดถึงอันตรายของตนเองด้วยซ้ำ เครื่องควบคุมดาวเทียมมีความสำคัญเกินกว่าจะปล่อยให้ถูกยึดไป เพราะมันหมายถึงความลับของเทคโนโลยีที่องค์กรพัฒนาขึ้น

“ยะ...อย่าทำอะไรเลยนะ อยากได้อะไรก็เอาไปเถอะ ผม...ผมไม่ขัดขึ้น”

พันธุรัตน์แก้มองตอบเสียงสั่น ด้วยประโยคที่สื่อให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าเขาคิดว่ามันเป็นขโมยธรรมดา

ใบมีดคมกริบยังจ่ออยู่กับลำคอเด็กชาย ขณะที่มือของมันก็คว้า

จับไปที่หัวไหล่ออกคำสั่งจากการกระทำ ผลักร่างของเขาจนแนบติดกับกำแพง พันธรัตน์รีบฉวยโอกาส เขาใช้ลำตัวบังไว้ พร้อมกับค่อยๆ หย่อนเครื่องควบคุมดาวเทียมในมือลงไปในกระเป๋าทางเกง พันธรัตน์ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เก็บเครื่องได้สำเร็จ ส่วนเรื่องที่มีมันจะค้นตัวเขาหลังจากนั้นหรือไม่ เด็กชายเก็บไว้คิดแก้ปัญหาทีหลัง

พันธรัตน์ที่ไร้ทางเดินจนได้แต่ตกอยู่ในการคร่ำกุ่มของผู้บุกรุกพร้อมกับความสงสัยว่าทำไมมันสามารถเข้าถึงตัวเขาได้อย่างรวดเร็วกว่าที่คาดคิด ขณะที่หัวใจในร่างพอมๆ เต้นสะท้านรอลุ้นว่ามันจะทำได้ยังกับเขาต่อ บนหัวไหล่เด็กชายรับรู้ได้ถึงแรงกดที่บอกว่าไม่ให้เขาขยับเคลื่อนไหว

บางทีเหตุการณ์ที่กำลังเป็นไปอาจจะไม่ได้ร้ายแรงอย่างที่พันธรัตน์วิตก หากเขาเป็นเป้าหมายที่มันต้องการค้นหา แม้ก็จะปลอดภัย ส่วนจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเขาบ้าง พันธรัตน์ไม่ได้ใส่ใจเท่ากับความปลอดภัยของแม่

พันธรัตน์เริ่มรู้สึกประหลาดใจกับการกระทำของผู้บุกรุกที่กุมตัวเขาไว้ หลังจากดันเขาเข้าหากำแพง มันก็ไม่ได้มีความเคลื่อนไหวอะไรเพิ่มเติมอีก

“ยะ...อย่าทำอะไรผมเลยนะ บอกแล้วไงอยากได้อะไรก็เอาไปเถอะ”

เด็กชายทำเสียงสั้น ละล่ำละลักบอกด้วยความกลัว เพราะความรู้สึกขงใจที่มันไม่ได้เคลื่อนไหวอะไรอีก

แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับกลับมา มันยังกดร่างของเด็กชายเอาไว้กับกำแพงโดยไม่ทำอะไร

ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าที่ซานบันไดก็ดังขึ้น ทิศทางของเสียงดังตรงมายังบริเวณที่เขายืนอยู่ นัยน์ตาของเด็กชายกระจางขึ้นในความมืด ไม่ใช่ว่ามันไม่คิดทำอะไรเขา เพียงแต่รอให้พวกที่บุกเข้ามาจากด้านล่างตามมาสมทบต่างหาก !

พันรวิรัตน์พบว่าร่างของผู้บุกรุกที่นิ่งสงบตลอดมามีอาการตอบรับกับเสียงฝีเท้า เขารู้สึกได้ว่ามันเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว มือข้างที่กดไหล่เด็กชายแน่นไว้กับกำแพง เปลี่ยนเป็นจับไปยังคอเสื้อกระซากร่างของเขาออกมาจากกำแพง เหวี่ยงร่างผอมอย่างรุนแรง

พันรวิรัตน์คร่ำครวญอย่างโหยหวนอยู่ในใจ เด็กชายคิดว่ามันคงเหวี่ยงร่างของเขาส่งต่อไปให้พรรคพวกของมันที่ตามขึ้นมาสมทบเพื่อดำเนินการบางอย่าง ขณะสมองคิดจินตนาการถึงเรื่องเลวร้ายที่ต่อไปอาจจะเกิดขึ้นกับตนเอง เขาพบว่าตลอดทั้งร่างกำลังไถลไปกับโถงทางเดินอย่างแผ่วเบาเมื่อแรงไถลหยุดลง ทำให้สายตากลับมาจับภาพได้อย่างชัดเจน พันรวิรัตน์ก็พบว่า เรื่องราวหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้นต่อหน้าบอกว่าเขาคิดผิด !

